

overalt maa gaa denne Vej, at Lovforslaget er forelagt, som det er. Med Hensyn til Udførelsen gaar man jo en Vej, der er ikke saa lidt forskellig derfra, men med Hensyn til Princippet gaar man ganske den samme Vej. Det glæder mig for saa vidt, at man gør dette, som man altsaa ikke vil lægge den Udgift, som denne Forsikring medfører, paa Hartkornet som saadant. Det glæder mig, thi jeg kan ikke se rettere, end at det, naar man skal lægge Udgiften paa de arbejdsgivende, er heldigere og mere retfærdigt, at den lægges paa den Maade, som foreslaas her i Lovforslaget, end det vilde være at lægge den paa Hartkornet i Almindelighed. Selv om den, hvis man gik den sidstnævnte Vej, ogsaa kom til at ligge paa Arbejdsgiverne, vilde den selvfølgelig komme til at ligge mere uretfærdig. Men jeg siger, at naar man gik denne Vej for de farlige Erhvervs Vedkommende, naar man tog dem ud, fordi der var særlige Grunde til Stede, er det ikke ret vel forstaaeligt, hvorfor man ikke tog Landarbejderne med den Gang, eftersom man dog nu vil gaa akkurat den samme Vej for deres Vedkommende. Og jeg skal ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende til en vis Grad kunde fortryde, at jeg i sin Tid, da jeg var Medlem af Udvalget, ikke modsatte mig at gaa denne Vej, uden samtidig at faa Landarbejderne med, naar vi dog alligevel senere for deres Vedkommende skulde gaa samme Vej. Dertil kommer ogsaa, hvad der vist allerede er berørt, at det ikke kan nægtes — det ere allejenige om — at Landbruget for Tiden arbejder under et ikke lille Tryk, og at det derfor ingenlunde vil være let her atter at lægge en Byrde paa det, saa meget mere som det, saaledes som Forholdene ere paa Landet, er uhyre vanskeligt at faa lagt denne Byrde nogenlunde retfærdigt, ogsaa med det Grundlag, som der her er givet. Denne Vanskelighed, hvortil der allerede er hentydet, ligger netop deri, at der her ikke er nogen saadan begrænset Kreds af Arbejdere og Arbejdsgivere over hele Linien, saaledes som der er i Industrien. Vi kunne finde og paavise ret let, hvem der i de store Landbrugsvirksomheder ere Arbejdsgivere. Vi større Landejendomsbesiddere kunne ret let opgive, hvor mange Arbejdere vi have, hvor mange Dage vi have dem, thi ethvert større Landbrug fører ordentlige Bøger, og hvis de opgive noget galt, vil det være ret let at komme til Klarhed derover. Men der findes, som vistnok allerede paavist af ærede tidligere Talere, en

saa stor Mængde Arbejdere omkring paa Landet, som i Dag ere Arbejdere for andres Regning og i Morgen for deres egen, og hvem skal saa betale det? Jeg ved meget vel, at der ogsaa efter dette Lovforslag fordres en Opgørelse over disse Arbejdsdage, men jeg tror, at naar det kommer til Praksis, vil det være saa godt som umuligt at faa det rigtigt og nøjagtigt og stemmende med Sandheden: Vil man derfor blot have en Forsikring for de større Brug, som jeg for øvrigt ikke har taget Ordet for, fordi det i og for sig vilde være uretfærdigt at danne yderligere Skel paa dette Omraade, kunde man udføre det, men skal det gælde, som Loven vil, for alle, som arbejde for andre og for saa mange Dage, som det nu er til, er det overordentlig vanskeligt at gennemføre. Dertil kommer, at man, naar man gør dette, sikkert ogsaa bør have alle dem med, som udelukkende arbejde for egen Regning, men disse ere ikke optagne i dette Lovforslag. Og saa er der et Punkt, hvor dette Lovforslag adskiller sig fra den i denne Samling vedtagne Lov om Ulykkesforsikring, nemlig med Hensyn til den tvungne Forsikring. Jeg skønner ikke, hvorfor Arbejdsgiverne i de farlige Erhverv skulle staa frit over for Spørgsmaalet, om de ville forsikre deres Arbejdere i bestemte Selskaber eller ikke, medens Arbejdsgiverne paa Landet efter dette Forslag komme ind under en tvungen Forsikring. Nu ved jeg meget vel, at Grunden hertil angives omtrent saaledes, at Faren inden for Industrien er saa overordentlig forskellig, at man ikke kunde bringe dem ind under én Hat. Nu vil jeg for det første sige, at i og for sig kunde man jo nok være gaaet den tvungne Vej uden at bringe dem under en Hat med Hensyn til Faren, og at den Ordning, der er truffen, maaske kan være ret forstandig og rigtig, men at den Grund, der angives til Forskellen, ikke synes mig fyldestgørende. For Landbrugets Vedkommende er Virksomhederne heller ikke i den Grad ens, at man kan bringe dem under en Hat, og det viser ogsaa selve Forslagets Indhold, saaledes de Bestemmelser, der findes i § 19 og § 27, om de Grene af Landbrugsvirksomheden, som kunne medføre særlig Fare, og de særlige Bestemmelser, der skulle tages over for dem, hvilket viser, at Forslaget selv erkender, at der her er en Forskel til Stede. Jeg kan heller ikke se andet, end at det er et meget vanskeligt Apparat, som her skal sættes i Scene, og at det paa mange Punkter og særlig det,